

תת"ע 8405/11/14 - מדינת ישראל נגד יצחק עבודי ניר

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 8405-11-14 מדינת ישראל נ' ניר
בפני כב' השופט אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יצחק עבודי ניר

הנאשם

הכרעת דין

בתיק זה הודעתי לצדדים בהחלטה מיום 25.2.15, כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

בהכרעת דין זו, אפרט הנימוקים להחלטתי:

בהתאם לכתב האישום, הנאשם נהג ביום 19.11.14 בשעה 8:50, בכביש 25, תוך שהוא עוקף רכב אחר כאשר הדרך אינה פנויה, ומיוחסת לו בכתב האישום עבירה על תקנה 47 (ד) בתקנות תעבורה, תשכ"א-1961.

במענה לכתב האישום, הודה הנאשם בעצם העקיפה, אך הכחיש כי העקיפה הייתה מסוכנת או שיצרה היא הפרעה לתנועה.

מטעם התביעה העידו ע.ת/1 רס"ב אבנר סויסה, וכן ע.ת/2 נתנאל פרץ, מתנדב במשטרת ישראל שיחד עם ע.ת/1 עיכבו את הנאשם מיד לאחר שלטענתם עקף בחוסר זהירות רכב שנסע לפניו.

כמו כן מטעם התביעה הוגש ת/1 הזמנה לדין וכתב אישום הכולל בתוכו דוח נסיבות. וכן ת/2 מזכר נלווה לדוח תנועה שנערך ונכתב ע"י ע.ת/2.

ע.ת. 1, רס"ב אבנר סויסה, העיד בפני בחקירתו הראשית כדלקמן (עמ' 2 שורה 18):

"אני הייתי באכיפה כלפי רכב פרטי שביצע עבירה. אותו הרכב נסע לפני והגענו לשיירה של שלושה כלי רכב פרטיים אשר נסעו על כביש 25. הרכב אחריו נסעתי יצא לעקיפה של שלושת הרכבים שהיו בנתיב לפני, רכב אחר מספר 3 בשיירת הרכבים יצא אף הוא לעקיפה של הרכבים שלפניו ובשעה ששני כלי הרכב עוקפים נמצאים בנתיב הנגדי לצורך עקיפה ושני כלי רכב פרטיים מצויים לפני בנתיב שלי, יצא הנאשם שהיה השני, המרכזי בשיירת שלושת כלי הרכב הפרטיים אף הוא לעקיפה כתוצאה ממנה בלמו שני כלי הרכב העוקפים וגם אני נאלצתי לבלום".

בהתאם לעדות זו, בכביש נסעה שיירה של שלושה רכבים. במרחק מה מהם מאחור, נסע רכב לנדקרוזר לבן, אחריו

בוצע מרדף ע"י רכב משטרה. תחילת האירוע התרחש, כאשר רכב הלנדקרוזר הלבן אחריו ביצעה המשטרה מרדף סטה לנתיב השמאלי והחל להאיץ את מהירות נסיעתו לצורך עקיפת שיירת שלושת כלי הרכב שנסעו לפניו בנתיב נסיעתו. מיד לאחר מכן הרכב השלישי בשיירת הרכבים סטה אף הוא שמאלה לצורך עקיפת שני כלי הרכב שהיו לפניו. בשלב זה רכבו של הנאשם שהיה שני במרכז השיירה, יצא אף הוא לעקיפת כלי הרכב שהיה לפניו, תוך שהוא מתעלם לכאורה משני כלי הרכב הנמצאים מאחוריו בנתיב השמאלי ומנסים לעקוף. בכך, לטענת העד, הוא ביצע עקיפה מסוכנת וגרם לבלימה של שני כלי הרכב, וכן לבלימה של רכב המשטרה.

בנוסף לעדות זו, העיד בפני **ע.ת/2 סמ"ש פרץ נתנאל**. בעדותו הקריא בפני בית המשפט את המזכר שערך, והוגש כת/2.

בת/2, אותו הקריא כאמור במהלך עדותו בבית המשפט, מתאר סמ"ש פרץ את השתלשלות האירוע כדלהלן:

"במהלך משמרת בוקר .. עם השוטר אבנר סויסה כאשר אבנר נוהג ואני יושב לידו אנחנו נוסעים בכביש 25, ק"מ 114, לכיוון כללי ערבה, כאשר הנאשם יוצא לעקיפה ושלפניו יצא רכב אחר לעקיפה ובגלל זה נאלצנו לבלום את האוטו גם אנחנו וגם הרכב שלפנינו שיצא לעקיפה אבנר האיץ תוך שמירת קשר עין רצוף עד לעצירתו המוחלטת..."

לאחר מכן נחקר עד זה בחקירה נגדית ע"י הנאשם בעצמו (שלא היה מיוצג), הנאשם שאל במסגרת החקירה הנגדית את העד כדלהלן:

ש. עכשיו הקראת שמי שיצא לעקיפה זה הרכב שלפני, הוא יצא קודם לעקיפה?

ת. כן.

ש. זאת אומרת שאני ניסיתי לעקוף אותו בזמן שהוא עקף?

ת. כן.

הנה כי כן, בהתאם לעדות זו, הרכב הראשון בשיירת הרכבים הוא שיצא ראשון לעקיפה ורק לאחר מכן יצא רכב הנאשם שהיה שני בשיירת הרכבים, ובעוד הרכב הראשון נמצא בנתיב השמאלי ומאיץ לקראת השלמת העקיפה, ובעוד רכב הנאשם נמצא מאחורי הרכב הראשון בנתיב השמאלי, ניסה רכב הנאשם לעקוף משמאל את הרכב שלפניו, כלומר משמאל לנתיב השמאלי.

גרסה זו, הינה גרסה השונה מהותית מגרסתו של עד התביעה הראשון.

נמצא אם כן כי התביעה הגישה לבית המשפט שתי עדויות שונות ומנוגדות זו לזו, ואף סותרות זו את זו.

בנוסף לשתי עדויות סותרות אלו, בית המשפט שמע גם את עדי ההגנה המעלים אף הם גרסאות שונות לאירוע המתואר בכתב האישום.

בית המשפט, בבואו להכריע דין ולקבוע אם נאשם העומד לפניו לדין, הינו אשם או זכאי, צריך תחילה להכריע בעובדות השנויות במחלוקת תוך קביעת מצב עובדתי נתון. על בסיס העובדות שקבע, יכריע בית המשפט בהתאם להוראות הדין, אם הנאשם עבר על החוק ובלים אחרות, אשם או זכאי.

בענייננו, אין בידי לקבוע מהי הגרסה הנכונה.

כמתואר לעיל, גרסאות התביעה מנוגדות כאשר מחקירתם הנגדית של עדים אלה לא עולה כל סימן מובהק לאי אמירת אמת. המדובר בשתי גרסאות המתארות מצב עובדתי שונה לחלוטין שאין כל סיבה מיוחדת להעדיף אחת מהן על פני גרסתו של הנאשם עצמו בתיק.

עד התביעה הראשון, טוען כי רכב הנאשם יצא לעקיפה בזמן שמאחוריו בנתיב השמאלי נסעו שני רכבים כאשר העקיפה

אותה ביצע הנאשם הייתה מסוכנת בכך שלא שם לב לרכבים שהאיצו את נסיעתם באותה שעה מאחוריו בנתיב הנגדי, בכדי לעקוף את שיירת הרכבים.

עד התביעה השני טוען כי הרכב הראשון בשיירה יצא לעקיפה, ואז יצא גם הנאשם לעקיפת הרכב שלפניו תוך שהנאשם מנסה לעקוף משמאל את הרכב שלפניו בנתיב השמאלי.

הנאשם עצמו מתאר מצב בו יצא לעקיפה כאשר כל רכב אחר אינו בנתיב שמאחוריו, ובמהלך עקיפתו הגיעו השוטר והרכב הנמלט ממנו במהירות מאחוריו.

גם ע.ה 2 תמך בגרסה משלו בעדות הנאשם לפיה העקיפה הייתה בטוחה לחלוטין ולא יצרה כל הפרעה לתנועה.

לו לפחות גרסת התביעה בתיק הייתה אחידה, ניתן היה להכריע בין הגרסאות השונות בפרשה זו, אולם כאשר גם גרסת המדינה אינה אחידה ואינה יציבה, נותר ספק סביר המחייב בהתאם לחוק את זיכוי הנאשם.

בע"פ 7220/05 , האני נימר נגד מדינת ישראל, (פורסם במאגר נבו) קבע בית המשפט העליון לעניין קימו של ספק סביר: "ספק סביר מתקיים כאשר ניתן להסיק מהראיות מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם שהסתברותה אינה אפסית אלא ממשית. גם כאשר גרסה מרשיעה נמצאת אמינה בעיני בית המשפט, על ביהמ"ש לשקלל בזהירות את משקלן של התמיהות הנוטרות, ולבחון האם יש בהן כדי להעלות ספק סביר, או שמא הן מצויות בשוליו של האירוע העברייני, ואינן מטילות ספק בגרעין המהותי המפליל המצוי בתשתית הראייתית שניתן בה אמון."

בע"פ 409/89, רוימי נגד מדינת ישראל, מד (3) 469 - פסק בית המשפט העליון -

"הספק הינו פונקציה של הערכת מכלול הראיות ושל בחינה, אם הוכחה התביעה את האשמה מעבר לספק סביר... בע"פ 528/76 יש ובית המשפט אינו מוכן להסיק מסקנה חד משמעית... מהנסיבות שהוכחו בפניו ואז עליו לזכות את הנאשם מחמת הספק ויש שהנסיבות יוצרות לדעתו תמונה שלמה כל כך עד שבהיעדר הסבר משכנע מצד הנאשם, מן הנמנע להגיע למסקנה אחרת זולת זו שאשמת הנאשם הוכחה"

מכל האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר ביצוע עבירה של עקיפה מסוכנת ע"י הנאשם, ועל כן אני מחליט לזכותו מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק כפי שקבעתי בהחלטתי מיום 25.2.15.

זכות ערעור לצדדים תוך 45 יום מהיום

עותק מהחלטה זו ישלח לצדדים

ניתנה היום, י"ג אדר תשע"ה, 04 מרץ 2015, במעמד הצדדים